

Ἡ ἀγωγή τῶν σκουλικιῶν

ΤΟΥ Κ. ΠΕΡΣΕΩΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥ

Εἴκοσι πέντε θεατρικὰ ἔργα στὸ ἐνεργητικὸ τοῦ συγγραφέα ποὺ μόνο σήμερα παρουσιάζεται σ' ἐλληνικὴ σκηνή. Κοινωνικὸ - ἐπαναστατικὸ τὸ θέμα τῆς «ἀγωγῆς τῶν σκουληκιῶν» φέρνει μηνύματα ἀλήθειας. Πρόκειται γιὰ ἓνα ἔντονο καὶ κραυγαλέο «κατηγορῶ» τῶν νέων τῆς ἐποχῆς μας ἐνάντια στὸν παρελθοντολογισμό.

Οἱ σημερινοὶ νέοι βλέπουν πολὺ διαφορετικὰ τὴν ἀγωγή τους ἀπὸ τοὺς γονεῖς τους καὶ γενικὰ τὴν πολιτεία. Διαμαρτύρονται καὶ δὲν ἀνέχονται τὶς παλιὲς συνήθειες ἀγωγῆς καὶ ἀναπτύξεως τῶν παιδιῶν ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς οἰκογένειας καὶ τῶν συγγενῶν, ποὺ σήμερα φέρνουν τὸ ἀντίθετο ἀπὸ τὸ προσδοκώμενο ἀποτέλεσμα. Ἀλλάξαν οἱ καιροί, ἄλλαξαν τὰ ἥθη, ἄλλαξε καὶ αὐτὴ ἡ ψυχολογία τῶν παιδιῶν μας. Ὁ θεατὴς, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἰδιότυπη εἰσαγωγή, παρακολουθεῖ ἐκπληκτος, τὶς ποικίλες ἀντιδράσεις τοῦ παιδιοῦ σ' ὅλα τὰ στάδια τῆς ἀναπτύξεώς του, ἀντικρύνει τὴν ἐσώτερη ἐπανάστασή του κατὰ τοῦ κατεστημένου καὶ βγάζει μόνος του τὰ συμπεράσματά του. Ἀνεξάρτητα ἂν τὸ ἔργο, χρειάζεται περισσότερο «δέσιμο» καὶ σκηνικὴ κινησιολογία, γιὰ νὰ μὴν παραμένῃ στατικό, ἐν τούτοις εἶναι θεατρικὸ μὲ κοινωνικοανθρωπιστικὰ μηνύματα καὶ σὰν τέτοιο διατηρεῖ ἐνδιαφέρον τόσο σκηνικὸ ὅσο καὶ παιδαγωγικό. Ἀκόμα καὶ τὸ ὅτι, μετὰ τὸ κλείσιμο τῆς αὐλαίας σὲ προκαλεῖ σὲ μιὰ εὐρύτατη κοινωνικοπαιδαγωγικὴ συζήτηση κι' αὐτὸ στέκεται ὑπὲρ τοῦ ἔργου καὶ τῆς ποιότητάς του. Τὸ κυριώτερο ἐρώτημα ποὺ θέτει τὸ θέμα τοῦ κ. Γαβριήλογλου εἶναι ἂν πρέπει νὰ διατηρηθῇ ἀκόμα, στὸν αἰῶνα μας ἡ δικτατορικὴ ἐφαρμογὴ τῆς διαπαιδαγωγήσεως τῶν παιδιῶν μας, ἀπὸ τοὺς γονεῖς τους. Καὶ τὸ ἐρώτημα αὐτό, τὸ τόσο σοβαρὸ γιὰ τοὺς Ἕλληνες γονεῖς, προβάλλεται γιὰ συζήτηση σ' ὅλη τὴν πορεία τοῦ ἔργου. Τὸ ἔργο, ἔχει ἀκόμα συμβολικὸ χαρακτήρα. Ὁ κόσμος μας ἔχει ὑποστή τὰ τελευταῖα χρόνια, μιὰ τρομερὴ καταπίεση, κοινωνικὴ, πολιτικὴ, διεθνικὴ. Ἡ ραχοκοκκαλιά του δὲν ἀντέχει πιά στὸ βούρδουλα καὶ στὸ σήκω - σήκω κάτσε - κάτσε...

Ὁ Γιωργάκης, τοῦ ἔργου, μπορεῖ νὰ εἶναι κι' ὁ διαμαρτυρόμενος κόσμος μας, ποὺ ἀναζητᾷ καὶ ζητᾷ τώρα ἐπιτακτικὰ τὴν πνευματικὴ καὶ σωματικὴ του ἀνεξαρτησία. Κουράστηκε ν' ἀκούη καὶ νὰ γεύεται λόγια, παραινήσεις καὶ συμβουλές. Ἐνα ἐπιθυμεῖ: τὴν αὐτοκυριαρχία του. Ἀπ' τὶς δύο αὐτὲς πλευρὲς, τὸ ἔργο, ἂν τὸ δῆς, ἔχει ὀρίζοντα γιὰ πολλὰ συζητήσεις. Σκηνοθετήθηκε ἰδιόμορφα ἀπὸ τὸν Πάνο Χαρίτογλου μὲ σκηνικὰ - κοστούμια τοῦ Κώστα Δημητριάδη. Τὸ πρόσωπο τοῦ Γιωργάκη, ἐρμηνεύουν στίς ἐναλλασσόμενες ἡλικίες, ἱκανοποιητικὰ, οἱ Μενέλαος Σαράφης, Γ. Λέφας, καὶ Ν. Καρατάσιος, τὸν πατέρα, ὁ Ν. Καβουσιάνης, τὴν γυναῖκα του ὁ Δ. Καλός, τὸν παππού, ὁ Π. Πατσουράκος καὶ τὴ γιαγιά, ὁ Γ. Βρανᾶς. Ὅλα τὰ ἄλλα πρόσωπα παίζουν ἁρμονικὰ τὸ ρόλο τους. Ἡ Κικὴ Ἀγραφιῶτου ἐδίδαξε τὴν κινησιολογία καὶ τὴ μουσικὴ ἐπιμέλεια ἔχει ἡ Αἰγλή Χαδᾶ - Βάγια.

Τὸ ἔργο εἶναι μονόπρακτο. Γι' αὐτὸ καὶ ἔχει προστεθῇ γιὰ συμπλήρωμα τοῦ χρονικοῦ θεατρικοῦ ὀρίου, μιὰ παλιὰ μικρὴ κωμωδία τοῦ Γ. Σουρῆ, ἡ «Ἐπιδημία» σὲ σκηνοθεσία Πάνου Χαρίτογλου. Τὴν ἐρμηνεύουν, χωρὶς πολὺ κέφι - μπουφό νικο τὸ ἔργο καὶ χρειάζεται κατάλληλους καλλιτέχνες ὁ Θάνος Τζενεράλης, ἡ Ἀφροδίτη Τζοβάνη, ἡ Γεωργία Ἐμμανουήλ, ὁ Χρ. Δεμερτζής καὶ ὁ Τάσος Πεζιρκιανίδης.

ΠΕΡΣΕΥΣ ΑΘΗΝΑΙΟΣ